Koranens skönhet och vältalighet

De första åhörarna av Koranen var ökenfolket i Arabien, som var stolta över sina språkkunskaper. Deras materiella ägodelar var få, men deras språk låg långt före deras kultur. De försörjde sig genom handel och gjorde många resor utomlands för att köpa och sälja varor. Deras långa färder över öknen gav dem tid att begrunda naturen och ordningen i skapelsen. De var mycket noggranna i sitt ordval och mycket precisa i sitt tal.

De älskade vältalighet och diktion, och effektiv kommunikation. De var skickliga i att formulera subtila tankar och mycket skickliga i att uttrycka idéer. Orden var deras varor, och vältalighet var deras passion och styrka. Att förmedla de finaste tankarna i den finaste formen var deras besatthet. Att komponera poesi och prosa var deras passion. De tävlade med varandra i sin förmåga att vara flytande och vältaliga. De producerade elegant litteratur av hög kvalitet, även om ämnena de valde oftast var småaktiga och profana.

De slösade bort sina färdigheter på att pryda berättelser om sina möten, sina kärleksäventyr och eskapader, överdrivna och skrytsamma skildringar av sin tapperhet i krig, och lovsånger till vin och kvinnor. Deras skrivna litteratur var knapp, men de hade ett rikt minne och memorerade tusentals citat, anekdoter och dikter.

Deras litteratur fördes vidare till kommande generationer genom muntlig tradition. Så stolta var de över sin diktion och vältalighet att de utropade sig själva till språkets mästare, och ansåg andra berövade talets gåva. Jämfört med deras språk var andra språk endast grova kommunikationer från stumma, oförmögna män. De kallade alla icke-araber för *'Ajm*, de som led av talfel.

När araberna först hörde Koranen blev de häpna över dess vältalighet och lyssnade i förundran. Aldrig tidigare hade de hört en så storslagen och majestätisk förkunnelse. Deras instinkt övertygade dem om att en så ädel och imponerande diskurs endast kunde vara gudomligt språk, inte mänsklig skapelse. Den var långt mer upphöjd och högtidlig än all deras samlade litteratur. Koranen förkunnade att den inte var en människas verk och utmanade sin publik att frambringa något som kunde mäta sig med dess stil och elegans. Den förklarade att människor skulle misslyckas med att producera ens en enda sura som kunde jämföras med dess nivå, även om de förenade sig och samordnade sina ansträngningar. Den kastade utmaningen:

> ”Och om ni tvivlar på det som Vi har sänt ned över Vår tjänare [Muhammad], så frambringa en sura lik den och kalla på era vittnen förutom Gud, om ni talar

sanning.” (Koranen 2:23)

De skickliga diktarna i Arabien hörde utmaningen, men kunde inte svara. Jämfört med Koranen framstod deras litterära försök som klumpiga och barnsliga. De kände sig som oerfarna nybörjare. De framstående och produktiva poeterna verkade omogna. De entusiastiska talarna fann sig utan ord. De blev ödmjukade och förödmjukade av Koranens ord. Språkets mästare misslyckades med att finna någon brist eller svaghet i Koranens språk. De erkände nederlag och uttryckte sin oförmåga att mäta sig med den. Många blev så fängslade av dess budskap att de omfamnade islam direkt. Koranens inre vittnesbörd är tillräckligt för att skingra tvivel. När man läser den blir det klart att ingen människa kunde ha skrivit den.

Människan som Koranens ämne

Människan är Koranens ämne. Den berättar människans historia som en helhet och beskriver alla stadier av hennes resa till det slutliga målet – födelse, liv, död, uppståndelse, dom över hennes gärningar och, beroende på domen, paradis eller helvete. I denna tidsliga och fysiska värld är människans observation och erfarenhet begränsad till hennes födelse, livets prövningar och hennes död. Hennes fem sinnen gör henne inte i stånd att uppfatta en existens bortom denna värld. Ögonen ser inget ljus från den andra världen, öronen hör inga ljud från andra sidan. Händerna kan inte känna, näsan kan inte lukta, och tungan kan inte smaka något som inte tillhör denna värld. Sinnet misslyckas därför med att uppfatta närvaron av världen bortom.

Det stora bortom ligger bortom dödens gräns. Uppståndelsen, domen över gärningarna, och paradis och helvete är händelser som ska äga rum där. Flytande och gripande, och med en aura av säkerhet, beskriver Koranen dessa händelser i detalj. Den berättar med visshetens kunskap. Den diskuterar händelserna i den andra världen med samma lätthet och vältalighet som händelserna i denna värld. Alltsedan den först uppenbarades har dess språk och vältalighet förblivit oöverträffade, inte bara på arabiska utan också på alla världens språk. Utmaningen står fortfarande kvar. Människan kommer aldrig att kunna mäta sig med dess litterära kvalitet.

Här är en ganska exakt svensk översättning av texten du gav, med bibehållen stil och

struktur men anpassad till idiomatisk svenska:

Poesins lockelse och Koranens sanning

Poesin hämtar sin lockelse och glans från lögner och fiktion. Poeten låter sin fantasi löpa fritt och vandrar obehindrat bortom verklighetens gränser. Ju mer han ger sig hän åt sin fantasi, desto vackrare blir hans dikt. Ju längre han flyger in i fantasins land, desto mer fantastisk och fabulös blir hans fiktion. Sanningen är det första offret för hans utflykt till fantasin. Fraser är hans leksaker och fiktionen hans lekfält. Orden är hans verktyg, och hans verkstad är skönhetssalongen, där det enkla blir sensuellt och sensationellt, och där nakna fakta kläs upp för att framstå som vackra och tilltalande. Vackra och passande ord är hans yrke, och hans mål är att tända och väcka publikens fantasi. Han vill kasta sina åhörare in i illusionens arena, den overkliga och eteriska världen.

Överdriften är poetens specialitet, hans särskilda kallelse. Även en enkel liknelse blir för poeten en flykt in i fantasin. Han sträcker sanningen tills den brister och blir till lögn. Med lite utsmyckning förvandlar han en trivial händelse till en lockande berättelse. Om sanningen inte behagar honom, försvagar han dess verkan. Om faktum inte passar hans smak, blandar han det med myt och förvränger det. Med ord kan han väva en sköld som avleder sanningen. Så trivialiserar han sanningen. Han vrider och vänder på orden, drar i sanningen tills den ger honom den mening han önskar. Han täcker sanningen med lager av tolkningar, tills sanningen blir en främling. Med skicklig användning av ord kan han döpa en fiktion eller göra ett faktum till fiktion. Han sprider lögner genom att svepa dem i lager av kända och obestridliga fakta. Han ger trovärdighet åt grundlösa antaganden genom att omge dem med respekterade fakta. På så sätt blir falskheten befäst. Poetens text prioriterar det estetiska, hans talang består av fantasifulla fraser – inte sanning. Poesi behagar estetiken och kittlar intellektet, men sanning är det inte.

Om poeterna säger Koranen:

> ”Och poeterna – [endast] de vilsegångna följer dem. Ser du inte att de irrar i varje dal, och att de säger vad de inte gör?” (Koranen 26:224–226)

> ”Och Vi gav inte Profeten kunskap om poesi, och det är inte passande för honom. Det är ett budskap och en klar Koran.” (Koranen 36:69)

> ”Detta är sannerligen ordet av en ädel sändebud. Och det är inte en poets ord – hur lite ni än tror. Inte heller en spåmans ord – hur lite ni än minns. Det är en uppenbarelse från världarnas Herre.” (Koranen 69:40–43)

Skillnaden mellan Koranen och poeterna

Skillnaden mellan Koranen och poeter, författare och filosofer är inte bara en fråga om grad eller kvalitet, utan också om karaktär och klass. Den sjönk inte ner till förvrängningens och oärlighetens jordiska nivå. Tvärtom höjde den litteraturens standard och förde den till nya höjder. Den införde strängare krav på litterär standard och krävde absolut ärlighet och noggrannhet. Den vägrade att omfamna fiktion och konsten att förvandla fakta till fiktion, och avvisade överdrift. Den vann inte genom att använda de metoder som andra litterära verk använde.

De litterära giganterna känner till grammatikens och språkets regler. Ändå kan de inte följa den regel som Koranen lagt fram. De är handikappade eftersom deras skicklighet är värdelös utan lögn och fiktion. Om överdriften redigerades bort ur deras verk, skulle det inte bli mycket kvar. De kan inte föreställa sig poesi utan en viss grad av lögn och utsmyckning. Så befriade Koranen fakta och frigjorde sanningen från sina fångvaktare – poeterna, författarna och filosoferna i det förflutna, nuet och framtiden. Den avslöjade deras list. När det gäller världsliga frågor känner de till fakta men väljer inte alltid att vara ärliga och noggranna. Men när det gäller det som sker bortom graven är de bedragare som förlitar sig på gissningar och spekulationer.

> ”Och de flesta följer inget annat än antaganden. Sannerligen, antaganden är till ingen nytta mot sanningen. Gud vet vad de gör.” (Koranen 10:36)

> ”Och om du lyder de flesta på jorden, kommer de att leda dig bort från Guds väg. De följer inget annat än antaganden, och de ljuger.” (Koranen 6:116)

Koranens unika karaktär

Koranen trotsade de accepterade normerna för litteratur och uppnådde vältalighet och upphöjdhet utan att använda någon form av överdrift. Därför faller varje litterärt mästerverk, skapat i vilken tid eller på vilket språk som helst, i en klass under Koranen. Den har en unik karaktär. Den lägger fram fakta klart och tydligt, och håller sig noggrant till korrekt återgivning.

Även när den citerar en liknelse är jämförelsen aldrig vilseledande och den vrider inte sanningen. De ord och fraser den använder framhäver den oförfalskade sanningen. Den är svuren att säga inget annat än sanningen. Precision är dess prioritet, och hela dess text kan tas bokstavligt. Vetenskapliga avhandlingar borde vara lika exakta. Dess noggrannhet i världsliga frågor ingjuter tro och tillit hos de troende. De blir övertygade om att de händelser som ska ske bortom döden också skildras med samma noggrannhet och precision, utan överdrift. Anledningen till att Koranen förblivit oöverträffad i innehåll och stil är att den är den absoluta sanningen.

Om sig själv säger Koranen:

> ”Detta är Guds verser som Vi reciterar för dig [Muhammad], i sanning. Och sannerligen är du en av sändebuden.” (Koranen 2:252)

> ”Han har sänt ned till dig [Muhammad] Boken i sanning, bekräftande det som kom före den. Och Han uppenbarade Torah och Evangelium.” (Koranen 3:3)

> ”Alif, Lam, Meem, Ra. Detta är verserna i Boken; och det som har uppenbarats för dig från din Herre är sanningen, men de flesta människor tror inte.” (Koranen

13:1)

«ROMARNAS SEGER & JORDENS LÄGSTA PUNKT

SPINDELNÄTET I KORANEN»